Cu PRIVIRE LA
ADORARE
sau
ÎNCHINARE

J. N. Darby

I
1991 GUTE BOTSCHAFT Verlag, GBV
P.O.B. 80
D-6340 Dillenburg 2 Germany

INTRODUCERE

Există adesea între credincioşi numai o noţiune vagă cu privire la ce însemnează adorarea sau închinarea. Motivele mai însemnate care au condus la această situaţie sînt: în primul rînd obiceiurile sau tradiţiile încetăţenite între mulţi credincioşi şi, în al doilea rînd, atmosfera morală în care se găsesc oamenii credincioşi. Adevăraţii creştini au lepădat formalismul şi superstiţiile şi găsesc bucurie în faptul că au aflat adevărul conţinutului tuturor exerciţiilor lor religioase; dar viaţa noastră de trăire prin credinţă aici, pe pămînt, cuprinde mult mai mult.

Nu este nici o îndoială că în cer vom cunoaşte adevărul în toată desăvîrşirea lui. Adevărul pe care l-am primit acum în inimă prin credinţă va fi realizat atunci în prezenţa slavei lui Dumnezeu şi a Mîntuitorului, care sînt obiectul adevărului ce ni s-a descoperit. în cer nu va mai fi nevoie să auzim adevărul, pentru că vom trăi în adevăr, iar puterea adevărului în inimile noastre îşi va găsi expresia în adorare. Aşa este în cer. Şi, aşa trebuie să fie, într-o anume măsură şi pe pămînt, pentru cei care se bucură că-L cunosc pe Dumnezeu care le-a descoperit adevărul şi pe Mîntuitorul, care a împlinit lucrarea de dragoste şi de îndreptăţire pentru noi. Credincioşii au primit nu numai adevărul, ci chiar pe Duhul Adevărului, care a dat adevărului un loc în inima lor. Acelaşi Duh pune în inima credincioşilor dorinţa de a-L slăvi pe Cel care le revelează adevărul. Totdeauna cînd Duhul Sfînt descoperă unei inimi înnoite adevărul ceresc, acesta se înalţă către cer din inimă, cu mulţumire şi cu laudă. Adevărata închinare (sau adorare) nu este altceva decît răspunsul recunoştinţei şi al bucuriei din inimă către Dumnezeu, cînd inima este plină de înţelegerea adîncă a binecuvântărilor care vin de sus. Cel ce lucrează în inimi aceste simţiri pe care le produce descoperirea lui Dumnezeu (cu privire la slava Lui, la dragostea Lui în Isus) este Duhul Sfînt. El ne încarcă inimile cu toate binecuvântările de sus şi le înalţă iarăşi către Dumnezeu, în adorare. Şi, nu este nici o îndoială că o inimă umplută de harul lui Dumnezeu găseşte plăcere să aducă iarăşi înaintea lui Dumnezeu în cinstire adorarea şi recunoştinţa pentru toate aceste binecuvântări care sînt atîtea şi atîtea dovezi ale dragostei infinite şi veşnice pe care El o are pentru noi.

Vom examina acest subiect potrivit cu lumina Scripturii, aşa cum ne-a dat-o

Duhul Sfînt.

1. CE ESTE ÎNCHINAREA?

O scurtă definiţie

închinarea este cinstirea sau omagiul adus lui Dumnezeu, pentru ce este El în Sine însuşi şi pentru ceea ce este El pentru închinători.

Adorarea este o îndeletnicire cerească; şi ce binecuvîntat şi scump privilegiu ca nouă, încă de pe pămînt, să ni se dea prilejul să avem îndeletniciri cereşti!

Cineva poate să adauge la cele de mai sus faptul că închinarea este adusă, de regulă, în comun. Desigur, nu poate fi negat faptul că credinciosul poate să adore şi în chip izolat, individual. Dar, în cele mai multe cazuri, închinarea este o manifestare colectivă a crdincioşilor. De ce? Pentru că sînt mulţi părtaşi ai aceloraşi binecuvântări. Nu încape îndoială că, dacă inima mea nu-L slăveşte pe Dumnezeu pentru binecuvântările primite, sînt incapabil de închinare. A lăuda pe Dumnezeu însemnează a fi sensibil la dragostea Lui, a-L iubi; este un răspuns la iubirea Lui.

Este bine să conturăm mai în amănunt ce înseamnă închinare; mai întîi, însă, ceea ce NU este închinare.

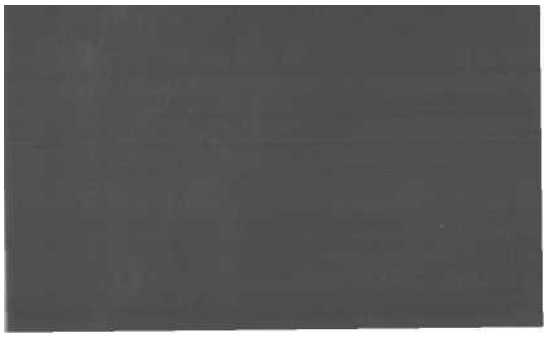

Ce nu este închinare

Lucrarea pentru Dumnezeu făcută de oameni nu este închinare, nici mărturia cu privire la El şi la harul Lui. Predicarea evangheliei către cei necredincioşi nu este nici ea închinare. Adevărata evanghelizare poate produce adorare, căci ea poate duce la cunoaşterea lui Dumnezeu în har, ceea ce trezeşte în inimă duhul de adorare. Dar, predicarea evangheliei, fără îndoială, o lucrare binecuvîntată şi folositoare, nu este în ea însăşi adorare. S-a constatat că, cu cît duhul de închinare este mai activ în viaţa noastră, cu atît sîntem mai în stare să spunem şi altora despre Domnul Isus; de fapt, numai o părtăşie intimă cu Dumnezeu ne face în stare să dăm o mărturie aşa cum se cuvine despre dragostea Lui.

O predică nu este închinare, dar ea poate fi un mijloc prin care se pregătesc inimile pentru închinare.

Rugăciunile către Dumnezeu pentru acoperirea nevoilor noastre nu sînt propriu zis închinare, deşi ele sînt într-o măsură conectate cu închinarea, căci rugăciunea presupune cunoaşterea lui Dumnezeu şi încrederea în El, trăsături care sînt atît de caracteristice închinării. Totuşi, cererile în rugăciune sînt diferite de adorare.

Atunci CE ESTE ÎNCHINAREA sau adorarea?

Este exprimarea laudelor şi mulţumirilor către Dumnezeu, legate de atributele şi lucrările Lui, atît în arătarea puterii cît şi a harului, într-o atitudine de inimă care îl slăveşte pe Dumnezeu. Să spui despre lauda care I se cuvine lui

Dumnezeu este un lucru însemnat, dar închinarea sau adorarea înseamnă să I te adresezi Lui, avîndu-L pe El în gînd. Cei răscumpăraţi îşi găsesc plăcere în a-L avea pe El în gîndul lor, în a I se adresa Lui, în a-L adora pe El, personal, a sta de vorbă cu El, a-şi deschide inima către El, a-I spune că îl iubesc. Domnului Isus, Răscumpărătorului, îi face plăcere cînd răscumpăraţii Săi comunică personal cu Dumnezeu. Iar cei răscumpăraţi îşi găsesc plăcerea în a-I mărturisi Lui că înţeleg ceva din măreţia şi bunătatea Lui. Cînd vestim Cuvîntul sau cînd stăm de vorbă din Cuvînt unii cu alţii, ne mărturisim unii altora despre El şi lucrările Lui; în adorare, părtăşia este între noi şi Dumnezeu. Atunci, Dumnezeu este partea în comun a tuturor credincioşilor. în adorare ne adresăm direct lui Dumnezeu şi prin aceasta, afecţiunea spirituală se manifestă la un nivel mai înalt, părtăşia este mai completă.
înţelegînd, pe scurt, ce înseamnă închinarea sau adorarea şi deosebind-o de alte manifestări din viaţa credincioşilor, putem trece un pas mai departe la ce este, potrivit Cuvîntului, adorarea creştină.

2. CE ESTE ÎNCHINAREA CREŞTINĂ?

Există trăsături specifice ale slujirii lui Dumnezeu în creştinism. Domnul Isus spune femeii sama-ritence (Ioan 4): „închinătorii adevăraţi vor adora pe Tatăl în duh şi în adevăr", deosebind închinarea care era la Ierusalim, de închinarea care avea să vină prin lucrarea Lui.
închinarea în rinduiala iudaică
închinarea lui Israel, este drept, presupunea o legătură aparte între popor şi Dumnezeu, ba chiar avea în vedere că Dumnezeu locuia în mijlocul lor. Dar în orice împrejurare se desfăşura închinarea, era foarte clar că poporul nu se putea apropia de Dumnezeu. Dumnezeu a eliberat pe Israel, sco-ţîndu-1 din Egipt cu mînă tare şi cu braţ puternic, 1-a purtat pe aripi de vultur şi 1-a adus la Sine însuşi; iar ca semn al eliberării, le-a făgăduit că I se vor închina pe muntele Sinai, la poalele căruia i-a condus, dîndu-le nenumărate dovezi ale răbdării şi bunătăţii Sale. Acolo, li S-a arătat Dumnezeu, dar
în mijlocul tunetelor, al flăcărilor şi al sunetelor de trîmbiţă, aşa încît chiar Moise a fost cuprins de spaimă, el, cel atît de obişnuit cu prezenţa lui Dumnezeu. Din pricina acestui fel de a Se descoperi, Dumnezeu porunceşte ca muntele să fie înconjurat de nişte împrejmuiri şi, chiar şi o vită dacă se apropie de munte, să fie ucisă cu pietre sau străpunsă cu săgeţi. Dumnezeu a vorbit poporului, fără îndoială, dar în aşa fel încît poporul a cerut să nu i se mai vorbească, iar Dumnezeu însuşi i-a aprobat cererea.
închinarea în cortul întîlnirii şi în templu, deşi era îmbrăcată într-o aparenţă mai calmă, mai puţin înfricoşătoare pentru închinător, avea în continuare acelaşi caracter. Dacă Dumnezeu nu mişca din temelii pămîntul cu glasul Său, dacă nu împrăştia groaza în mijlocul poporului, este pentru că El era ascuns dincolo de perdeaua dinăuntru, aşa încît nu putea fi văzut. în acest fel, El Se făcea cunoscut prin fapte de binecuvîntare şi de judecată, dar nu Se revela pe Sine însuşi inimilor poporului. Urmarea acestui fapt este naturală şi evidentă. Poporul a ajuns să recunoască, cînd se apropia de Locul Sfînt, binefacerile şi judecăţile lui Dumnezeu, dar el nu s-a putut apropia niciodată de El, dincolo de perdea. El nici măcar n-a intrat în casa lui Dumnezeu. Dincolo de perdea intra

numai marele preot, odată pe an, cu sîngele jertfei, ca să facă ispăşire pentru popor, căci Dumnezeu nu putea să
îngăduie păcatul. Poporul avea nevoie de ocrotirea lui Dumnezeu si I se închina, în recunoaşterea binefacerilor primite; credincioşii din Israel puteau să înţeleagă ceva din slava lui Dumnezeu, dar nu puteau să treacă dincolo de felul în care Se revela Dumnezeu în căile Sale cu Israel. Consecinţa firească a acestei situaţii a fost preoţia. Dar chiar şi preoţii îşi făceau slujba dincoace de perdea, care îi ascundea de Dumnezeul pe care îl adorau. Calea spre Locul Preasfînt, spune Scriptura, nu fusesese încă deschisă, cîtă vreme rămînea în picioare cel dintîi cort. Aşa era caracterul închinării la poporul pămîntesc al lui Dumnezeu, aşa stabilise Dumnezeu.
In creştinism totul s-a schimbat. închinarea creştină este în contrast direct cu închinarea descrisă mai înainte. Desigur, persoane sau împrejurări din viaţa poporului evreu pot constitui umbre ale unor fapte sau adevăruri în legătură cu caracterul închinării creştine, dar în principiu este o opoziţie totală între ce era închinarea la evreii credincioşi şi ce este închinarea în vremea harului. Să aduci cinste şi închinare lui Dumnezeu pe temeiul a ce este El în El însuşi şi a ce este El pentru noi, depinde de revelaţia pe care Dumnezeu o face despre El însuşi. Dumnezeu este acelaşi; El nu Se schimbă, dar omul nu se poate apropia de El. Legătura noastră cu El începe cînd El însuşi ni Se descoperă, chiar printr-o revelaţie parţială. în Lege, El S-a **io**
descoperit ca cerînd omului ce trebuie să fie, şi aşezîndu-l într-o poziţie în care să aducă roade spre slava Lui, Cel care a sădit pe Israel să fie propria Lui vie. Dacă omul îşi făcea datoria, Dumnezeu îl binecuvînta; dacă nu, Dumnezeu îl judeca.
în asemenea împrejurări, Dumnezeu nu Se putea revela deplin. Omul nu era în stare să poarte nici strălucirea măreţiei lui Dumnezeu, nici lumina sfinţeniei Sale. Iubirea Lui suverană de mîntuitor nu se potriveşte cu cererea de slujire, făcută sub durerea în care este condiţia omului sub blestem; această condiţie este potrivită cu dreptatea. în dis-pensaţia legii, Dumnezeu acţiona binecuvîntînd sau pedepsind. El Se poate descoperi deplin pe Sine într-o relaţie care corespunde deplin cu ceea ce este El în Sine însuşi şi acest lucru era imposibil sub lege. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi descoperit într-un chip care împacă atributele Sale de sfinţenie şi de dragoste, El fie că ar fi tolerat păcatul, fie că ar fi lepădat deplin şi veşnic pe toţi oamenii, căci absolut toţi sînt atinşi de păcat. Sub Lege, Dumnezeu nu Se revela, ci intra în legătură cu omul ca păcătos şi răspunzător înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu lucra, dar nu Se dezvăluia.
Trăsături specifice ale închinării creştine
Creştinismul este întemeiat pe arătarea lui Dumnezeu potrivit cu planurile alcătuite în Sine însuşi
11
înainte de întemeierea lumii. împlinirea acestor planuri a fost rînduită pentru timpul cînd păcatul s-a dezvoltat în mod complet şi cînd s-a manifestat cu toată puterea ca vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu. Tocmai atunci, Dumnezeu a manifestat prin venirea în lume a Domnului Isus, bunătatea şi puterea Sa. Dar

Hristos a venit şi omul L-a răstignit! In aceste condiţii, ce relaţie poate fi între Dumnezeu şi om? Poate fi ori judecată, ori har. Judecata va veni peste orice nelegiuire şi mai ales peste cea de a respinge harul. Dar nu judecata este subiectul nostru. Judecata este numai fondul întunecat şi solemn al tabloului care scoate în relief strălucirea harului.

Da, ne vom ocupa cu harul, slăvit să fie Domnul! Omul a adus la culme fărădelegea lui, respingîn-du-L pe Domnul Isus şi respingînd prin aceasta nu numai autoritatea, ci şi bunătatea lui Dumnezeu. Jertfa, răstignirea Domnului Isus a scos la iveală în acelaşi timp răutatea ajunsă la culme a omului şi împlinirea cerinţelor dreptăţii lui Dumnezeu, pe deplin arătate şi a iubirii lui Dumnezeu pentru omul căzut. Crucea a arătat cu toată claritatea ce este omul. Totodată, crucea îl arată pe Dumnezeu lucrînd în toată plinătatea dreptăţii Sale sfinte împotriva păcatului. în Hristos, Dumnezeu a fost slăvit în chip desăvîrşit în această privinţă. Măreţia lui Dumnezeu nu mai are nimic de cerut de la cineva care vine la El prin Hristos. Dragostea lui Dum-

nezeu are acum cîmp liber să binecuvânteze. Iar sfinţenia lui Dumnezeu este o desfătare infinită pentru închinătorii care se apropie de El. Problema vreunei vine nu mai există înaintea lui Dumnezeu cu privire la închinător. Prin jertfa Lui, Hristos a şters orice vină. Curăţiţi în totul de păcat, şi curăţiţi potrivit cu puterea ispăşitoare a lucrării de la cruce a Domnului Isus Hristos, ne putem apropia de locul de întîlnire dintre Dumnezeu şi păcătos. Dar ne apropiem fără să mai fie la mijloc vinovăţia, acolo unde dragostea lui Dumnezeu se revarsă fără nici o piedică, unde binecuvîntările lui Dumnezeu ne umplu de bucurie. Da, împăcaţi cu Dumnezeu prin lucrarea Domnului Isus care a dat la o parte toate păcatele noastre, sîntem aduşi la apropierea de Dumnezeu, într-o relaţie nouă, în care ne putem bucura de ceea ce este El în Sine însuşi.

Ruperea în două a perdelei dinăuntrul templului este o arătare clară a urmărilor morţii Domnului Isus. Perdeaua, care închidea accesul la locul prezenţei lui Dumnezeu, arăta că nimeni nu se putea apropia de El. Ruperea în două de sus şi pînă jos a perdelei, arăta că cei răscumpăraţi prin sîngele Domnului Isus au deplină libertate să intre în Locul Preasfînt. Dumnezeu a rămas acelaşi, El nu poate să sufere nelegiuirea, dar Fiul dragostei Sale a luat asupra Sa păcatele celor pe care i-a mîntuit, astfel că ei au acces nestînjenit înaintea lui Dumnezeu, care nu mai vede nici o nelegiuire în ei. în felul

acesta, curăţiţi de păcate, avem privilejul ca prezenţa Lui să strălucească peste noi. Crucea face să apară în faţa noastră sfinţenia dreptăţii lui Dumnezeu, care a găsit mijlocul de a ne îndreptăţi pe noi, păcătoşii, prin lucrarea Fiului Său. Pe temeiul lucrării Lui stăm înaintea lui Dumnezeu, a sfinţeniei Lui, fără nici o pată şi în deplină bucurie.

La cruce s-a arătat cu putere ce este Dumnezeu; în temeiul jerfei ne putem bucura de Dumnezeu: El este partea noastră, potrivit cu dragostea Lui infinită în Hristos. Şi tocmai aceasta este temelia închinării. Numai pe terenul lucrării desăvîrşite a lui Hristos, prin care avem acces liber, cu inima plină de bucurie în prezenţa slavei lui Dumnezeu, putem să fim închinători. Cum am putea să

stăm înaintea Dumnezeului desăvîrşit de sfînt, ca să-L adorăm, dacă păcatele noastre n-ar fi date la o parte? Aceasta este numai partea celor care sînt în Hristos, care se pot odihni în El. în Hristos, păcatele nu mai sînt ale noastre: ele au fost purtate odată pentru totdeauna de Domnul Isus. Eficacitatea lucrării Lui de la cruce este pe deoparte desăvîrşită şi pe de altă parte veşnică. Aceasta dă libertate afecţiunilor noastre spirituale.

Dumnezeu este pentru noi dragostea desăvîrşită, care ne introduce „în lumină, după cum El însuşi este în lumină". Dar se poate oare bucura cineva în totul de aceste lucruri cînd are ceva pe conştiinţa sa? El ar putea fi atras de aceste lucruri, dar nu-şi

poate găsi bucuria deplină în ele. Cîtă vreme conştiinţa îl mustră că a făcut lucruri care nu plac Celui pe care îl iubeşte, un astfel de om este plin de frică. Ca să adori, inima trebuie să fie liberă de orice teamă. Dar ce bine că lucrarea Domnului Hristos curăţeşte cugetele prin faptul că le face să cunoască iubirea perfectă a lui Dumnezeu arătată faţă de noi, iar Hristos este dovada şi plinătatea acestei iubiri. Lumina sfinţeniei lui Dumnezeu este bucuria sufletelor noastre. în această lumină, vedem ceea ce iubim.

Adunarea şi adorarea

Relaţia lui Dumnezeu cu Biserica (Adunarea) depăşeşte orice gîndire a noastră, căci Dumnezeu este prezentat într-un fel cu totul deosebit: „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos". Acest titlu are o semnificaţie aparte. Cînd Dumnezeu este numit al cuiva, aceasta indică o legătură intimă între persoana numită şi Dumnezeu, bazată pe ceea ce este Dumnezeu pentru acea persoană; este o relaţie care aduce binecuvântare şi care onorează. Şi este o relaţie care rămîne, căci Dumnezeu este credincios. Şi, desigur, această legătură intimă devine, prin credinţă, izvor de bucurie pentru acel al cărui nume este adăugat la numele lui Dumnezeu. De exemplu, numele „Dumnezeul lui Avra-am, Isaac şi Iacov", spune nu numai despre faptul

că patriarhii erau obiect al binecuvîntărilor lui Dumnezeu, dar şi despre ce era Dumnezeu pentru ei, despre faptul că Dumnezeu li se descoperise ca Acela în care îşi puteau pune toată încrederea. Ce mare binecuvântare este pentru noi acest nume: „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos"! Noi, ca credincioşi din vremea harului, sîntem una cu Domnul Isus, aduşi la aceeaşi relaţie cu Dumnezeu ca şi Domnul Hristos. Iar Dumnezeu ni Se revelează în aşa fel încît să putem fi în legătura noastră cu El aşa cum se cade potrivit cu Numele Lui. Ce însemnat lucru să înţelegem ce poziţie minunată şi slăvită avem ca urmare a acestui titlu al lui Dumnezeu: „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei". Aici, Domnul Isus este privit ca om şi în calitatea lui de Cap al unei noi familii, înălţat la Tatăl Lui şi Tatăl nostru. Dumnezeul de care ne apropiem este pentru noi ceea ce este şi pentru Domnul Isus Hristos, care slăvindu-L pe pămînt în chip desăvîrşit pe Dumnezeu, S-a înălţat în prezenţa lui Dumnezeu ca Fiul preaiubit în care Dumnezeu Şi-a găsit şi îşi găseşte toată plăcerea.

Acest adevăr este arătat cu toată claritatea în Efeseni 1 şi 2. în capitolul 1, apostolul se roagă ca să ni se lumineze ochii inimii, ca să putem înţelege care

este nădejdea chemării lui Dumnezeu şi care este bogăţia moştenirii Lui în sfinţi (versetul 18). Apoi apostolul vorbeşte despre noi ca fiind una în

Hristos în ceea ce arată adevărata putere şi slavă şi ne aminteşte despre „nemărginita mărime a puterii Lui faţă de noi, credincioşii, potrivit cu tăria puterii Lui, pe care a desfăşurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat dintre cei morţi şi L-a pus să stea la dreapta Sa în locurile cereşti, mai presus de orice domnie şi de orice stăpînire". Dar pe voi, spune apostolul, care eraţi „morţi în greşelile şi în păcatele voastre", Dumnezeu v-a înviat împreună cu Hristos şi v-a pus „să staţi în locurile cereşti, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogăţii ale harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi, în Hristos Isus". Care sînt relaţiile lui Dumnezeu cu Domnul Isus Hristos? Ce parte are Domnul Isus ca om cu Dumnezeu în dreptatea şi iubirea Lui? Este cineva în stare să exprime iubirea lui Dumnezeu faţă de Hristos? Ce scumpă, ce dulce şi fără de margini afecţiune! Dar tot ce are Domnul Isus avem şi noi, pentru că sîntem în El. Ce poziţie slăvită avem în Domnul Isus, înaintea şi în prezenţa Tatălui! Ni s-a dat slava pe care Dumnezeu a dat-o şi Domnului Hristos, ca lumea să ştie că sîntem iubiţi de Dumnezeu, aşa cum este iubit Hristos (Ioan 17.22, 23).

Adorarea Tatălui, în Duh şi în adevăr

Să ne reamintim de asemenea aceste cuvinte: „Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul

Meu şi Dumnezeul vostru" (Ioan 20.17).

Cele două rugăciuni apostolice din epistola către Efeseni (cea din capitolul 1 şi cea din capitolul 3) sînt bazate pe aceste două titluri: „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos" şi „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos". Primul titlu este folosit în legătură cu slava, al doilea în legătură cu părtăsia în dragoste.

Dar Ioan 17 arată că slava Domnului Hristos este dată şi alor Săi, în toată minunăţia ei şi aceasta este o dovadă că sîntem iubiţi asa cum este iubit Domnul Isus. Ce simplitate în acest adevăr, dar ce iubire, ce adîncime divină în el! Am fost ca primul Adam, dar iată, acum sînt ca Cel de al doilea Adam. Am purtat chipul celui pămîntesc şi voi purta chipul Celui ceresc. Da, acest adevăr este simplu, dar cine l-ar fi putut concepe? Numai Dumnezeu. în el recunoaştem pe Dumnezeul oricărui har.

Numele seminţiilor lui Israel erau purtate pe pieptul marelui preot ca şi cercetarea lor în lumina şi desăvîrşirea lui Dumnezeu; dar acestea erau umbre ale celor care aveau să vină, cum spune autorul epistolei către Evrei (10.1). De aceea, vorbind despre circumcizie, apostolul Pavel spune: Noi ne închinăm lui Dumnezeu în Duhul, ne bucurăm în Hristos Isus şi nu ne punem încredere în carne (firea păcătoasă) (Filipeni 3). Sîntem în Hristos. Aceasta ne este poziţia înaintea lui Dumnezeu. Tot ce ne depărtează de această poziţie înseamnă

plasarea pe poziţia iudaismului, care, ca sistem, a fost atîrnat pe cruce. Nu se cade să fim în Hristos ca poziţie şi în afara Lui ca umblare. Nu putem fi una cu El şi totuşi separaţi de El. Dacă în viaţa noastră practică sîntem separaţi de El,

ne aflăm departe de izvorul vieţii. în Hristos, sîntem obiectele desfătării lui Dumnezeu şi sîntem „ca El".
Fără Hristos, sîntem obiectul judecăţii lui Dumnezeu. Cuvîntul spune că sîntem „moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos".
Mai este un adevăr legat de lucrarea lui Hristos pe care se întemeiază închinarea: nu numai că Domnul Isus a purtat păcatele noastre, că ne-a curăţit de orice întinăciune şi ne-a făcut potriviţi pentru a ne înfăţişa înaintea lui Dumnezeu, pentru a sta în prezenţa Lui, dar Dumnezeu ne-a dat darul Duhului Sfînt, prin care ne putem bucura de realitatea lucrării lui Hristos în noi. Cu alte cuvinte, nu numai că am căpătat o fire nouă, sfîntă şi capabilă de sentimente potrivite cu poziţia de har în care sîntem aşezaţi de Dumnezeu, dar — mai mult — am primit pe Duhul Sfînt, care ne arată, ne descoperă, ne comunică lucruri divine şi pune în inimile noastre sentimente potrivite cu gîndul lui Dumnezeu pentru noi.
Duhul ne întăreşte în omul dinăuntru, ca, fiind înrădăcinaţi şi zidiţi în dragoste, Hristos să poată locui în inimile noastre prin credinţă şi să putem înţelege, împreună cu toţi sfinţii, care esre

lărgimea, lungimea, adîncimea şi înălţimea şi să cunoaştem dragostea lui Hristos care întrece orice cunoştinţă, ca să ne putem umple de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3.16-19). „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfînt care ne-a fost dat" (Romani 5.5). Duhul Sfînt ia din lucrurile lui Hristos şi ni le descoperă şi tot ce are Tatăl este al lui Hristos (loan 16.15; 17.10). „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, sînt lucrurile pe care aşa le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adînci ale lui Dumnezeu" (1 Corinteni 2.9,10).
Duhul Sfînt este „ungerea" pe care am primit-o de la Dumnezeu, ca să cunoaştem lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu în harul Său (1 Corinteni 2.9,10) şi prin care cunoaştem toate lucrurile (1 loan 2.20). El este pecetea pe care a pus-o peste noi, pentru ziua răscumpărării; peste cei care cred, Dumnezeu Şi-a pus însemnele Lui, în vederea zilei slăvite a venirii Domnului Isus. Duhul Sfînt este „arvuna moştenirii noastre pentru răscumpărarea stăpînirii dobîndite, spre lauda slavei Sale". El ne dă deplină siguranţă cu privire la eficacitatea lucrării lui Hristos. El ne ajută să cunoaştem poziţia în care sîntem aşezaţi, ca unii care sîntem curăţiţi prin sîngele Mîntuitorului şi, prin aceasta, fără pată

înaintea lui Dumnezeu. Duhul Sfînt toarnă în inimile noastre dragostea lui Dumnezeu, din care curg toate binecuvîntările. Şi Duhul Sfînt este iniţiatorul în noi al tuturor gîndurilor şi afecţiunilor cu care răspundem cu iubire dragostei lui Dumnezeu.
Dar El face mult mai mult decît atît: El „ne lipeşte de Domnul, într-un singur duh cu El" (1 Corinteni 6.17). Şi aceasta nu este nici închipuire, nici simţire, ci este fapt autentic! Acelaşi Duh a cărui plinătate este în Hristos, locuieşte în noi

şi noi sîntem uniţi cu Hristos, ca mădulare ale trupului Său, carne din carnea Lui şi os din oasele Lui (Efeseni 5.30). Am fost botezaţi toţi într-un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup. El este nu numai puterea sau liantul în această unire, dar este şi Cel care ne face s-o cunoaştem: „In ziua aceea, veţi cunoaşte că Eu sînt în Tatăl Meu, voi sînteţi în Mine şi Eu sînt în voi" (loan 14.20).
Aşadar, Duhul Sfînt ne dă siguranţa răscumpărării. Unde este Duhul Sfînt, este libertate. Duhul Sfînt descoperă slava lui Hristos, aşa cum este arătată în Scripturi şi aşa cum a făcut odinioară Ştefan, care „plin de Duh Sfînt, a văzut slava lui Dumnezeu şi pe Isus stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu". Mai mult, Duhul Sfînt ne încredinţează de unirea noastră cu Hristosul înălţat. Da, ştim că sîntem înviaţi împreună cu Hristos şi puşi să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos. Iar dragostea lui Dumnezeu turnată în inimile

noastre este un izvor bogat de bucurie în viaţa noastră, de dragoste caldă pentru toţi cei care aparţin familiei lui Dumnezeu şi de compasiune pentru cei care sînt în această lume trudită.
Uniţi în adorare, ca mădulare într-un singur trup
Mai este un adevăr, poate mai puţin însemnat, totuşi vrednic de luat în seamă: „sîntem mădulare unii altora" (Romani 12.5). Hristos este Capul, dar noi sîntem uniţi unii cu alţii, căci Acelaşi Duh locuieşte în fiecare credincios, al cărui trup este templul Duhului Sfînt (1 Corinteni 6.19). Desigur, şi credincioşii uniţi ca un întreg sînt templul Duhului Sfînt. Am putea spune că Dumnezeu locuieşte în Adunarea credincioşilor într-un fel mai puţin vizibil decît odinioară în templul de la Ierusalim, dar, cu siguranţă, într-un chip cu mult mai minunat.
Iată dar, ce poziţii scumpe a oferit Dumnezeu pentru închinarea creştină: Cunoscîndu-L pe Dumnezeu în ceea ce este El şi în ceea ce este El pentru noi, contemplîndu-L fără nici un văl, în desăvîrşirea iubirii şi sfinţeniei Sale si aduşi de El în stare să fim în lumină aşa cum El însuşi este în lumină, înţelegem că sîntem obiectele dragostei Celui care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său preaiubit, că să ne facă părtaşi dragostei, sfinţeniei şi luminii Sale. Iar Duhul Sfînt ne face în stare să

adorăm pe Dumnezeu, aşa cum doreşte inima Lui. Şi adorarea noastră este un răspuns la revelaţia pe care ne-o face Dumnezeu cu privire la Sine însuşi, în acea dragoste tainică la care chiar îngerii doresc să-şi aţintească privirile; prin această dragoste, Dumnezeu va face cunoscute în veacurile viitoare bogăţiile nemărginite ale harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi, în Hristos Isus.
închinarea creştină este o închinare inteligentă, închinătorii adoră „în duh şi în adevăr", căci Dumnezeu este Duh. Dar Cel ce doreşte astfel de închinători este Tatăl.
A te închina în duh, înseamnă să te închini potrivit cu adevărata natură a lui Dumnezeu şi în puterea părtăşiei date de Duhul Sfînt. închinarea în duh este în contrast cu formele şi cu ceremoniile, cu orice fel de religiozitate de care este capabilă carnea (firea păcătoasă).
A te închina în adevăr înseamnă să I te închini potrivit cu revelaţia pe care a dat-o despre Sine. Samaritenii nu se închinau nici în duh, nici în adevăr. Evreii

se închinau lui Dumnezeu în adevăr, în măsura revelaţiei incomplete pe care o aveau, dar nu şi în duh. Ei bine, închinarea creştină trebuie să aibă aceste două trăsături distinctive.

Tatăl doreşte închinători

Dar ce însemnat adevăr este descoperit în

23

discuţia Domnului Isus cu femeia samariteană: Tatăl doreşte închinători. Harul face ca închinarea dorită de Tatăl să-şi găsească loc în viaţa creştinilor. Adorarea nu se poate aduce sub frica impusă de flăcările de pe Muntele Sinai, care cerea închinare în numele măreţiei sfinte a lui Dumnezeu, dar punea o stavilă accesului la Dumnezeu, stavilă peste care nimeni nu putea trece fără să fie pedepsit cu moartea. Acel fel de închinare ţinea pe închinător departe de Dumnezeu, tremurînd în fata răspunderii pe care o avea. Ce mare diferenţă! In creştinism, dragostea caută închinători, căci Cel care doreşte închinători este Tatăl. închinătorii sînt aşezaţi într-o poziţie de libertate înaintea Lui, în calitate de copii ai dragostei Sale. Duhul Sfînt care lucrează în ei şi produce închinarea este duhul de înfiere, care strigă „Ava» Tată!"

Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu Şi-a pierdut din măreţia Sa; dimpotrivă, măreţia Lui este cu mult mai bine cunoscută: este cunoscută sub caracterul plin de iubire al unui Tată. Iar Cel care adevereşte duhului nostru calitatea de copii ai Acestui veşnic slăvit Tată este Duhul Sfînt. „Vă scriu, copilaşilor, fiindcă aţi cunoscut pe Tatăl" (1 loan 2.13). Cel mai slab dintre creştini este deplin competent să aducă închinare. In acelaşi timp, este dulce să poţi preţui şi să înţelegi această relaţie cu Dumnezeu. Simplul fapt că sîntem copii ai lui Dumnezeu şi că ne bucurăm de o asemenea relaţie cu El

24

prin Duhul este un privilegiu imens pentru făpturi aşa cum sîntem noi. Şi, fiecare copil al lui Dumnezeu are acest privilegiu imens, dar să nu uităm că îl avem în Hristos şi cu Hristos. El este „Cel întîi-născut între mai mulţi fraţi". El S-a suit la Tatăl Său şi Tatăl nostru, la Dumnezeul Său şi Dumnezeul nostru. Ce relaţie scumpă! în ce binecuvîntată familie am fost introduşi!

Dar cum învăţăm noi toate acestea, noi care odinioară eram străini şi vrăjmaşi? Cum învăţăm să-L cunoaştem pe Tatăl, încît cunoaşterea Lui să producă afecţiune şi împreună cu ea închinare în inimile noastre? Cel care ne descoperă aceste lucruri este Fiul preaiubit al Tatălui, care este în sînul Tatălui, obiectul veşnic al dragostei infinite a Tatălui.

Cînd era în trup, pe pămînt, Domnul Isus n-a încetat să fie obiectul aceleiaşi afecţiuni. De aceea Dumnezeu, în repetate rînduri a spus despre Domnul Isus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc toată plăcerea." Ce desăvîrşit a fost Domnul Isus în viaţa Lui pe pămînt! El n-a făcut absolut nimic care ar fi putut pune chiar cea mai mică distanţă între El şi dragostea Tatălui. De la iesle pînă la cruce, Domnul Isus a fost obiectul acestei iubiri în toată plinătatea ei, şi El L-a revelat pe Tatăl, căci în El se manifesta plinătatea dragostei divine. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; Singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela L-a

25

făcut cunoscut" (Ioan 1.18). Domnul Isus, omul — dar în acelaşi timp Fiul lui Dumnezeu — care Se bucura de plinătatea iubirii Tatălui, fiind aici pe pământ, era totuşi în sînul Tatălui, ca să poată deschide în inimi şi să facă cunoscută aici, pe pământ, toată frumuseţea şi toată puterea acestei iubiri. Şi ca om, Domnul Isus a fost obiectul acestei iubiri infinite, aşa că poate înţelege cum se aplică această iubire la viaţa oamenilor. De aceea, ne uneşte cu El însuşi în bucuria acestei dragoste şi în acest scop ne-o descoperă, aşa cum o cunoaşte El. Ce mare har şi ce binecuvîntată poziţie ni s-a oferit în El! Ce vrednic este Cel care S-a dat morţii pentru noi, să fie obiectul dragostei, adorării şi devotamentului inimii noastre, pentru că prin moartea şi învierea Sa ne-a plantat în terenul binecuvîntat al iubirii infinite a Tatălui! Iar ca dovadă a acestei iubiri, Domnul Isus Se referă chiar la slava pe care ne-a prezentat-o El însuşi: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu... ca să cunoască lumea... că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine" (Ioan 17.22,23). Iată dragostea Domnului Isus faţă de noi şi dorinţa Lui ca noi să ne bucurăm de dragostea Tatălui. Şi El ne face parte de această bucurie, făcîndu-ne cunoscut Numele Tatălui. „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume;... şi li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei şi Eu în ei" (Ioan 17.6,26). Da, părtăşia noastră

este cu Tatăl şi cu Fiul Său, cu Domnul Isus. Iar părtăşia se manifestă în adorare către Cel revelat (Tatăl) şi către Cel care revelează (Fiul).

Este limpede, deci, că lucrarea Domnului Isus Hristos este temelia oricărei binecuvântări, atît în ce priveşte introducerea noastră înaintea lui Dumnezeu fără pată şi fără frică, pentru ca să adorăm pe Dumnezeu, cît şi în ce priveşte aşezarea noastră în relaţia de copii ai Tatălui. Reamintim că după înviere Domnul Isus spune: „Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru", iar apoi „du-te şi spune fraţilor Mei"; iar ca urmare a învierii Domnului Isus, a înălţării Lui, ni s-a dat Duhul de înfiere, Duhul libertăţii, care ne încredinţează de harul lui Dumnezeu care ni s-a dat în Preaiubitul Tatălui prin care sîntem primiţi de Dumnezeu şi făcuţi dreptatea (neprihănirea) lui Dumnezeu în El, bucurîndu-ne de măreţia răscumpărării cîştigate de Mîntuitorul nostru.

Adorăm deci pe Dumnezeul dragostei şi trebuie să fim desăvîrşit de fericiţi în El, în aşa fel încît El să Se bucure de fericirea noastră. îl adorăm pe Tatăl nostru, bizuindu-ne pe bunătatea Lui, pe faptul că în Domnul Isus, El ne binecuvîntează cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, că poartă de grijă de toate nevoile noastre, pînă acolo încît chiar şi perii din cap, ne sînt număraţi. îl adorăm pentru ce este El în Sine însuşi şi pentru ce este El pentru noi, în calitate de copii ai casei Sale pe veşnicie. Şi ne

prezentăm înaintea Lui fiind copii ai Aceluiaşi Tată, ca părtaşi ai aceloraşi binecuvîntări, în dulcea părtăşie cu El; dar din aceasta derivă afecţiunea, dragostea credincioşilor unii pentru alţii, bucuria unora de alţii. Unirea

frăţească a credincioşilor înmulţeşte laudele care se înalţă către Dumnezeu. Ce frumoasă împletire a lucrării Duhului Sfînt în fiecare credincios în parte şi în toţi laolaltă! Duhul ne uneşte unii cu alţii în Hristos şi toarnă dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre. El totdeauna face acest lucru! Da, Duhul Sfînt, cu ajutorul Scripturii ne încredinţează că toţi cîţi L-am primit pe Domnul Isus ca Mîntuitor „sîntem un singur trup". Biserica sau Adunarea reprezintă o creaţie nouă în Hristos. Ea este formată din toţi cei care au fost „botezaţi într-un singur trup", care se închină în „unirea Duhului" şi care fac aceasta „împreună cu toţi sfinţii". în închinare este mai mult decît frăţietatea credincioşilor: este unirea lor organică într-un trup al cărui Cap este Domnul Hristos, Cel înălţat şi slăvit. Prin Duhul Sfînt, mădularele acestui trup adoră în deplină libertate şi cu mare bucurie înaintea lui Dumnezeu, datorită ungerii care coboară de la El.

3. URMĂRI ÎN VIAŢA PRACTICĂ

Un privilegiu al copiilor lui Dumnezeu

Adorarea este numai pentru copiii lui Dumnezeu: numai ei se pot închina „în duh şi în adevăr", numai ei sînt curaţi înaintea Celui care nu admite păcat în prezenţa Lui, căci numai ei sînt spălaţi prin sîngele Mielului, numai în ei locuieşte Duhul Sfînt ca într-un templu! Unui om neîntors la Dumnezeu îi este imposibil să adore, căci „fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui". Un astfel de om ar putea avea parte de unele binecuvîntări temporare din partea lui Dumnezeu, dar, fără întoarcerea la Dumnezeu, el este încă încărcat cu păcate şi de aceea nu poate să intre în sanctuarul închinării către Dumnezeu. Cine nu face parte din trupul lui Hristos, prin naşterea din nou şi prin lucrarea Duhului Sfînt care uneşte pe sfinţi, nu poate să se închine. Cine n-are Duhul lui Dumnezeu îşi face iluzia că se poate închina sau se închină numai formal. închinarea în comun presupune persoane unite într-un singur trup, prin acelaşi Duh. Numai credincioşii îl adoră pe Dumnezeu.

Adorarea este o sursă de bucurie creştină.

Adevărata închinare presupune că sufletul şi-a cîştigat libertatea, şi anume libertatea de a se apropia de Dumnezeu, în virtutea eficacităţii lucrării Domnului Isus Hristos. Dacă cineva L-a primit pe Domnul Isus, îl iubeşte pe Dumnezeu, şi-a pus toată nădejdea în Domnul Hristos, dar este timid în a se apropia de Dumnezeu, este potrivit să-1 încurajăm să facă acest lucru. Dacă însă cineva nu L-a cunoscut pe Hristos ca pe Mîntuitorul Său este cu totul nepotrivit îndemnul de a se prezenta să se închine lui Dumnezeu. Prezenţa lui Dumnezeu nu-1 poate bucura pe un astfel de om, căci omul va simţi povara păcatului asupra sa. Desigur, este un lucru bun să se recunoască cineva păcătos şi adesea eliberarea vine tocmai după ce ai simţit apăsarea păcătoşeniei tale. Dar o asemenea stare nu este o stare potrivită cu închinarea. Poziţia adevăratului închinător este aceasta: să fii în prezenţa lui Dumnezeu curăţit de orice păcat prin sîngele Domnului Isus Hristos şi în lumină, după cum El însuşi este în lumină. Adorarea înseamnă apropierea fără teamă de Dumnezeu. Uneori, învăţături străine de duhul Scripturii încearcă să umbrească apropierea în deplină libertate a celui mîntuit de Dumnezeu. Libertatea creştinului de a se

apropia de Dumnezeu este efectul absolut al lucrării biruitoare a Domnului Hristos în viaţa lui. Şi înţelegem aceasta prin
30
lucrarea Duhului Sfînt, care locuieşte în noi.
Nici un nor între El şi noi, nici o urmă de teamă, ci pacea şi libertatea lucrate de Duhul Sfînt, fac ca prezenţa lui Dumnezeu să devină pentru noi, pentru firea noastră nouă, un izvor nesecat de fericire. Ce binecuvîntare, ce bucurie să ai Duhul de înfiere, Duhul libertăţii ca putere de adorare, ca inspirator al laudelor, al încrederii, al închinării! Şi ce bucurie aflăm în sentimentul unităţii în aceeaşi familie, în acelaşi trup, în Domnul Hristos! Cei cu care sîntem uniţi sînt infinit de scumpi înaintea lui Dumnezeu. împreună cu ei, ne găsim plăcerea în a lăuda pe Cel care este vrednic de laudă, pe Dumnezeu, izvorul întregii noastre fericiri, şi pe Domnul Isus care S-a dat pe Sine însuşi pentru noi, pentru ca El să fie partea noastră pentru veşnicie.
O altă pricină de bucurie: închinarea creştină este împlinirea aici, pe pămînt, în trupul stării noastre smerite, a ceea ce vom face în chip desăvîrşit în cer. Hristos, centrul strîngerii laolaltă a credincioşilor, vede „rodul muncii sufletului Său şi Se înviorează". Cu cît dor aşteaptă El ca închinarea adevărată a sfinţilor de pe pămînt să se continue cu adorarea lor sus, în casa Tatălui!
Ce influenţă aducem pe terenul închinării?
Felul în care ne putem bucura de închinarea în părtăsie depinde de felul în care întreţinem viaţa
31
noastră lăuntrică; cum ne-am putea bucura în închinare, dacă duhul nostru, sufletul nostru nu-L cunoaşte pe Dumnezeu şi nu se bucură de El? Este un pericol: acela ca bucuria închinării în comun să ducă la neglijarea părtăşiei tainice, personale cu Tatăl, cu Domnul Isus Hristos! Realitatea este că fără părtăşie şi bucurie personală de cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Domnului Hristos, închinarea noastră va fi rece, iar bucuria noastră va fi o bucurie firească, nu spirituală. Adevărata binecuvîntare a închinării depinde de prezenţa Duhului Sfînt şi, deci, de starea duhovnicească a celor care participă la închinarea în comun.
Duhul Sfînt, izvorul adevăratei închinări
Duhul Sfînt este energia, singurul izvor viu care poate produce adevărata închinare. Acest principiu este valabil în orice aspect al vieţii spirituale. Trăim prin Duhul, umblăm prin Duhul, ne închinăm în duh şi în adevăr. Toată viaţa lăuntrică a creştinului este lucrată de Duhul. De aceea, în închinarea creştină, cînd fraţii sînt uniţi pe terenul unui singur trup, orice binecuvîntare vine de la El.
în închinarea creştină, Duhul Sfînt este suveran în acţiunile Sale, dar El lucrează potrivit cu capacitatea spirituală a fiecăruia şi foloseşte simţirile adunării înaintea lui Dumnezeu, ca s-o hrănească şi s-o întărească prin harul Său. Duhul Sfînt **32**
lucrează potrivit cu capacitatea spirituală a adunării. El lucrează în mod suveran, dar lucrează prin oameni cărora le inspiră tonul şi duhul de închinare, conducîndu-i în dulcea bucurie a prezenţei divine. Da, Duhul Sfînt lucrează ca să dea oamenilor credincioşi adunaţi împreună pentru închinare, energia şi

harul care vin de la Dumnezeu în împlinirea închinării. Cînd credincioşii sînt adunaţi pe terenul unui singur trup, fiecare mădular al trupului lui Hristos lucrînd în locul care i-a fost rînduit prin Duhul, este o binecuvîntată posibilitate de folosire a darurilor spirituale, spre zidirea bisericii (vezi 1 Corinteni 14). Dar nu acesta este lucrul principal. Lucrul principal este să ne apropiem de Dumnezeu. Darurile spirituale pot fi un mijloc, dar scopul este nu unul temporar, ci unul veşnic: să ne bucurăm de dragoste în prezenţa lui Dumnezeu, adorîndu-L. în cer vor înceta darurile, nu va mai fi acolo ignoranţa noastră care are nevoie de învăţătură. Dar, niciodată nu va înceta în cer adorarea!
Duhul Sfînt produce adorarea celor credincioşi astfel: El lucrează în oamenii spirituali, ca să exprime afecţiunile duhovniceşti ale adunării.
Jertfa de la cruce şi închinarea
Jertfa de la cruce a Domnului Isus înseamnă mult mai mult decît ispăşirea păcatelor noastre, urmare

căreia ne putem apropia de Dumnezeu. După ce am cunoscut acest aspect binecuvîntat şi esenţial, fiind aproape de Dumnezeu, putem vedea ce vede Dumnezeu în jertfa Fiului Său preaiubit. Vedem mai întîi ce mare a fost şi este iubirea Domnului Hristos pentru noi.
Moartea lui Hristos are o asemenea valoare înaintea lui Dumnezeu, încît ea consituie, ca să spunem astfel, un nou temei de arătare a dragostei infinite a Tatălui pentru El: „Tatăl Mă iubeşte, pentru că îmi dau viaţa, pentru ca s-o iau iarăşi..."
Moartea Domnului Hristos a arătat în chip absolut devotamentul Lui pentru slava Tatălui. Tot ce privea desfăşurarea slavei morale a lui Dumnezeu a fost înfăptuit cu preţul vieţii Celui care a suferit. Prin cruce, tot răul venit în lume prin Satan — şi odată cu el mizeria, moartea, judecata — au dat prilej să se manifeste slava lui Dumnezeu: dreptatea, măreţia şi dragostea lui Dumnezeu şi-au găsit împlinirea cerinţelor lor în Hristosul Cel răstignit. Tot la cruce se dezvăluie desăvîrşirea personală a Domnului Hristos: supunerea devotată faţă de voia Tatălui, iubirea Sa, ascultarea Sa chiar cu preţul vieţii, pentru slăvirea Tatălui şi pentru mîntuirea celor iubiţi de El, răbdarea Lui desăvîrşită, încrederea lui în Dumnezeu chiar cînd era părăsit.
Să ne gîndim Cine era Cel care S-a jertfit pe cruce! El a murit pentru noi: să nu uităm niciodată acest lucru! Ce preţ trebuie să aibă în ochii unui

răscumpărat al lui Dumnezeu jertfa Domnului Isus! Şi, apoi, ce binecuvîntate urmări: puterea lui Satan înfrîntă; moartea înghiţită de biruinţă; perdeaua care oprea accesul la Dumnezeu ruptă în două, de sus pînă jos. O perfecţiune care nu poate fi alterată, care va umple întreg universul cu pace şi lumină, credincioşii părtaşi ai moştenirii Lui, o bucurie desăvîrşită de dragostea lui Dumnezeu, iată şiruri neînchipuit de mari ale urmărilor jertfei Domnului Isus. în mod categoric, adorarea noastră este legată de cruce. Acolo a fost slăvit Dumnezeul pe care îl adorăm. Acolo am învăţat ce este Dumnezeu.
Şi slava crucii nu ne depărtează, ci ne apropie de măreţia lui Dumnezeu, căci crucea este — între altele — expresia unei iubiri fără seamăn, o iubire mai puternică decît moartea. El ne-a iubit pînă la capăt. Nimic nu L-a împiedicat pe

Domnul Isus să-Şi ducă la bun sfîrşit lucrarea, cu dorinţa fierbinte de a ne prezenta fericiţi înaintea Tatălui. Ce minunat: iubirea Lui se odihneşte peste aceia pentru care a trebuit să moară! Aşa cum Pastele la evrei era amintirea eliberării poporului lui Dumnezeu, tot aşa Cina Domnului este amintirea noastră nu numai de mîntuire, ci şi de iubirea Lui arătată faţă de noi.
Dacă Domnul Isus dă valoare amintirii noastre despre El, dacă El ni Se prezintă în amintirea noastră cu o iubire atît de scumpă, apoi aceasta produce în noi o adîncă recunoştinţă, care îşi

găseşte expresia în adorare. Cina Domnului este centrul acestei adorări, baza închinării adevărate, închinătorul îşi aminteşte la Cina Domnului de fapta prin care Mîntuitorul Şi-a dovedit în chipul cel mai puternic dragostea Lui faţă de noi. închinătorul se hrăneşte cu Hristos la masa Domnului, în casa lui Dumnezeu, aşa cum preoţii în rînduiala iudaică se hrăneau cu jertfa care era mijlocul de ispăşire. „Cine mănîncă trupul Meu şi bea sîngele Meu, rămîne în Mine şi Eu în el." Desigur, acesta hrănire cu Hristos nu se aplică numai la Cină, dar acolo acest fapt îşi găseşte cea mai vie expresie.
Darul de mîncare adus cu prilejul Paştelui reprezintă o imagine vie a ceea ce este Cina Domnului: o sărbătoare, ca urmare a unei jertfe. Grăsimea arsă pe altar la celebrarea Paştelui era partea Domnului. Ea spune despre deplina desfătare sau satisfacere a lui Dumnezeu, în parfumul dulce al lucrării lui Hristos. Marele preot primea jertfa ca parte a sa: aceasta spune despre faptul că Hristos ia parte la bucuria celor care sînt sub eficacitatea morţii Sale. Preoţii ceilalţi, care aveau şi ei partea lor de hrană, înfăţişează pe creştini, pe închinătorii care sînt una în Hristos. Ce urmează din această înfăţişare? Că Tatăl, Domnul Isus şi Adunarea (ca întreg sau ca reprezentanţă locală) iau parte la această bucurie! Prin credinţă, noi ne hrănim prin ceea ce a oferit Cel care S-a adus jertfă, ca parfum înmiresmat care

se înalţă către Dumnezeu; iar Hristos Se bucură de bucuria noastră.
Şi noi, care vestim moartea Domnului „pînă va veni", ca să fim deci cu Domnul Isus pentru totdeauna, iar amintirea să se transforme în prezenţa aievea cu noi a Domnului nostru, în casa Tatălui. Acesta nădejde o purtăm totdeauna în inimă, dar Cina Domnului este un prilej aparte de a ne ţine trează acesta nădejde.
Două teme majore inspirate de rînduiala jertfelor din Vechiul Testament arată însemnătatea închinării la Cina Domnului: Hristos, oferindu-Se ca jertfă de bun miros lui Dumnezeu şi iubirea nemărginită a lui Hristos faţă de noi. Pe baza acestor două sfere ale afecţiunii spirituale, se exercită închinarea noastră. Fără îndoială, Duhul Sfînt lucrează în această atmosferă sfîntă, dînd celor credincioşi conştiinţa unităţii trupului format de El, care se arată prin dragostea mădularelor unele faţă de altele: „Sîntem un trup, pentru că luăm toţi din aceeaşi pîine". Aşa cum Duhul îi cuprinde în lucrarea Sa pe toţi credincioşii, tot aşa trebuie să-i cuprindă şi inima sfinţilor. Ce scump este să te ştii unit cu toţi sfinţii, oriunde s-ar afla, şi unit în unitatea trupului lui Hristos; ce plăcut este să înţelegi că eşti unit cu toţi cei care sînt ai lui Hristos, credincioşii scumpi inimii Domnului Isus şi Tatălui! Şi ce fel de viaţă trebuie să trăiască închinătorul care a înţeles şi practică aceste adevăruri!

37

4. MARILE TEME ALE ÎNCHINĂRII CREŞTINE

în închinarea creştină, închinătorii sînt dominaţi de două subiecte mari: măreţia infinită si slăvită a Celui pe care II adorăm şi nemărginirea iubirii Sale. Cu alte cuvinte, sîntem ocupaţi cu dragostea lui Dumnezeu-Tatăl şi cu dragostea Domnului Isus în lucrarea Sa şi în calitatea Lui de Cap al trupului, al Bisericii. Accentele închinării se pot schimba într-o anumită măsură, potrivit cu starea lăuntrică a celor care aduc închinarea. într-o anumită dată poate fi mai mult în mintea credincioşilor persoana Domnului Isus; altădată mai mult măreţia Tatălui. Cel care călăuzeşte inimile închinătorilor este Duhul Sfînt, cu condiţia ca cei care se înfăţişează înaintea Domnului la închinare să fie într-o stare bună sub aspect spiritual. Eforturi în această direcţie sînt de prisos. Dumnezeu primeşte ca închinare adevărată numai ceea ce lucrează în inimi Duhul Sfînt, nu ceea ce iese din strădanii proprii. Avem nevoie absolută de Mîngîietorul — Duhul adevărului — ca să putem desfăşura o slujbă de adevărată închinare în părtăşia noastră.

38

Tocmai de aceea, întristarea Duhului lui Dumnezeu, cu care am fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării afectează foarte mult închinarea noastră. Adevărata închinare, ca şi adevărata amintire de Domnul la frîngerea pîinii sînt incompatibile cu prezenţa păcatului. O singură minciună, în cazul lui Anania şi Safira, a făcut necesară intervenţia deosebită a Duhului Sfînt şi exersarea disciplinei lui Dumnezeu. Iar cazul lui Acan arată clar că păcatul unuia, tolerat, este păcat al tuturor. Şi cîte păcate ascunse, strecurate între credincioşi, rămîn ascunse în zilele noastre! Fie ca Duhul Sfînt să ne facă veghetori, să ne smerească, să ne ţină în credin-cioşie şi să ne aducă mereu aminte că El locuieşte în noi, ca să aducem o închinare duhovnicească şi să ne păstreze curaţi în umblarea noastră cu Domnul, în mărturia noastră despre eficacitatea lucrării Domnului Isus.

Numele Domnului Isus adună pe cei care sînt ai Lui, chiar dacă sînt numai doi sau trei. Ceea ce îi leagă pe credincioşi între ei cînd se strîng laolaltă este puterea Numelui Domnului Isus. Făgăduinţa Domnului Isus că este prezent acolo unde o ceată mică de credincioşi se adună pentru Numele Lui este o încurajare puternică pentru slăbiciunea şi lipsa de putere care ne caracterizează. Şi, and credincioşii s-au strîns laolaltă, cel mai scump lucru pentru ei este că Domnul Isus este în mijlocul lor. Iar în inima lor, credincioşii cuprind în iubire pe toţi

39

cei peste care este iubirea Domnului Isus. De ce? Uniţi în Numele Lui, înseamnă a fi uniţi potrivit cu inima Lui. Evident, inima Domnului Hristos nu cuprinde în dragoste lumea potrivnică lui Dumnezeu, nici păcatul, nimic din ceea ce neagă adevărul descoperit de Numele Domnului Isus.

Credincioşii au de păstrat sfinţenia şi adevărul pentru a creşte către statura plinătăţii lui Hristos. A introduce alte criterii, ca de pildă potrivirea lor cu noi în înţelegerea anumitor puncte de vedere, tinde către distrugerea părtăşiei şi a unităţii practice.

Numai o bună stare duhovnicească izvorîtă din supunerea faţă de Cuvînt,

modelată de har prin călăuzirea Duhului Sfint poate deosebi dacă un anumit punct de vedere este într-adevăr un pas înainte sau este numai insistenţă asupra unei păreri personale. Uneori, duhul lumii se opune pe toate căile realizării închinării potrivit Cuvîntului şi califică progresele în închinarea credincioşilor drept „păreri personale". Dar, pe de altă parte, dacă o adunare se află pe terenul unităţii unui singur trup în Hristos, dar nu a înţeles încă ce înseamnă un progres divin în domeniul închinării, este dăunător să insistăm asupra acestui punct, căci insistenţa poate duce la dezbinare. Adesea îngustimea în relaţiile cu fraţii este socotită un progres spiritual de către credincioşii dominaţi de un duh sectar. Pe de altă parte, un duh iudaizant, închiderea inimii
40
faţă de adevăr şi faţă de creştere **sînt** şi ele **atît** piedici în realizarea practică a unităţii, cît şi in libertatea spirituală a închinătorului. Adunarea are nevoie de înţelepciunea energică a Duhului Sfînt.
41

5. SCRIPTURA ŞI NUMAI SCRIPTURA

Adorarea este gustarea încă de aici, de pe pămînt, a bucuriei veşnice de a fi cu Tatăl şi cu Domnul Isus, pe care o vom trăi aievea şi fără nici o limitare, în cer, în casa Tatălui. Ce privilegiu, ca în pustia lumii, să putem închide uşa grijilor, frămîntărilor, ispitelor şi distracţiilor lumii şi, prin Duhul Sfînt, cu inimi fericite, să ne prezentăm înaintea Tatălui cu laude şi cu mulţumiri către Cel vrednic de laudă, către Cel de la care vine orice lucru bun şi orice dar desăvîrşit, înclusiv starea de adorare pe care o lucrează în inimile noastre şi care izbucneşte în recunoştinţă atunci cînd credincioşii sînt strînsi laolaltă. Deci, nu încape nici o îndoială că ideea de închinare adevărată îşi are un loc bine definit în Cuvîntul lui Dumnezeu. Voi arăta alte cîteva pasaje care ne pot ajuta să înţelegem aceste lucruri.

Religia adevărată şi religia cărnii

Primul text este cel de la Filipeni 3.3: „Căci noi
42
sîntem circumcişi, noi care ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus şi care nu ne încredem în noi înşine". Ar fi de remarcat că în acest text nu este vorba nici de păcat, nici de firea păcătoasă, ci de încrederea în noi înşine (în carne). Este vorba aici despre religia cărnii, care este tot atît de rea cum sînt şi poftele. Pentru că, trebuie s-o spunem, nu sînt numai pofte fizice, ci şi pofte religioase, acoperite sub haina unei aşa zise „sfinţenii". Criteriul de deosebire a adevăratei religii de religia cărnii este faptul că religia cărnii nu-L slăveşte pe Domnul Isus sau nu se laudă numai cu El. Religia cărnii se poate ocupa cu faptele bune; ea poate exprima în exterior evlavie, ba poate chiar vorbi de iubirea lui Dumnezeu. Dar, atenţie, ea vorbeşte mai mult despre iubirea noastră faţă de Dumnezeu şi mai puţin de iubirea fără margini a lui Dumnezeu faţă de noi! Religia cărnii pretinde că-L slujeşte pe Dumnezeu dintr-o inimă plină de dragoste: dragostea ei faţă de Dumnezeu, nu de dragostea lui Dumnezeu in inima noastră, căreia îi răspundem şi noi cu iubire şi adorare.

Dar va întreba cineva: cum putem distinge religia cărnii de religia adevărată, din moment ce în afară poate să nu se arate nici o deosebire? Scriptura ne

spune: „ne lăudăm (ne bucurăm) în Hristos Isus". Ce înseamnă asta? Hristos ne este de ajuns, căci El este totul pentru noi. Cînd aşa stau lucrurile, este uşor să observăm. Cel care este în religia cărnii „nu

se ţine strîns de Cel ce este Capul", cu alte cuvinte el lucrează după mintea lui însuşi, nu din dependenţă de Hristos. Un astfel de om nu ştie ce înseamnă unirea cu Hristos, învierea împreună şi aşezarea împreună cu Hristos în locurile cereşti, nu ştie ce înseamnă să fii un mădular al trupului lui Hristos, os din oasele Lui şi carne din carnea Lui — în acelaşi Duh cu Domnul. Poate recunoaşte teoretic aceste adevăruri pentru Biserică, dar nu pentru el însuşi, pentru viaţa lui personală. Să nu uităm: credinţa este ceva personal; credinţa pune, individual, pe fiecare credincios în poziţia de a poseda şi de a se bucura de lucrurile dăruite de Dumnezeu în harul Său.

O altă trăsătură a religiei cărnii este că, deşi se laudă cu o mare evlavie, totuşi se ocupă cu lucrurile de pe pămînt. La Coloseni 3 se spune: „Căutaţi lucrurile de sus!" Bucuria de Hristos este o bucurie pentru ce este sus: este mai întîi o bucurie de Dumnezeu-Tatăl. Nu există bucurie adevărată de Dumnezeu, decît în Domnul Isus Hristos.

Religia adevărată se bucură în ceea ce îl slăveşte pe Dumnezeu şi ştie că Cel care L-a slăvit pe Dumnezeu prin viaţa Sa şi prin jertfa Sa este Hristos şi de aceea Dumnezeu îşi găseşte toată plăcerea în Fiul Său.

Să ştim bine: nu ne este de nici un folos să amestecăm religia care vine prin Duhul lui Dumnezeu, cu religia cărnii. Domnul să ne ajute să nu

avem încredere în firea noastră, ca să ne lăudăm numai cu Hristos!

Sărbătorile lui Israel şi închinarea

Este un text la Deuteronom 26, care exemplifică foarte bine duhul de închinare. Canaanul, aşa cum se ştie, reprezintă fie ţara făgăduinţelor lui Dumnezeu, fie cerul. Dacă citim tot capitolul, înţelegem că poporul lui Dumnezeu intrase în ţara făgăduinţei, iar închinătorii aduceau înaintea lui Dumnezeu „primele roade ale ţării". Aşa ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu: cu roade din ţara făgăduinţei, cu inimile pline de Cel care umple cerul cu slava Sa, ca unii care avem binecuvântarea de a fi aşezaţi împreună cu Hristos în locurile cereşti.

Da, sîntem aşezaţi în Hristos, care umple cerul cu slava şi cu desăvîrşirile Sale, şi trăim, ne-am găsit odihna în însăşi dragostea lui Dumnezeu în care am fost primiţi ca urmare a lucrării Domnului Hristos. Iar roadele ţării făgăduite sînt sfinţenie şi iubire; alături de ele, în inimile celor care au privilegiul de a aparţine acestei ţări prin puterea răscumpărării, sporeşte lauda, mulţumirea, recunoştinţa, exprimate în exerciţiile spirituale ale adorării.

Tot la Deuteronom, în capitolul 16 ne sînt prezentate instrucţiunile date de Dumnezeu cu privire la sărbătorile poporului Israel; ele aruncă lumină asupra locului şi conţinutului închinării.

La Sărbătoarea Pastelor, isreliţii îşi aminteau de răscumpărarea de care au avut parte, aşa cum noi, credincioşii în Domnul Isus ne amintim din ce robie teribilă — robia şi ruina păcatului — ne-a eliberat Dumnezeu, prin jertfa Domnului Hristos. Realizăm măreţia harului, dar recunoştinţa şi amintirea eliberării nu

este încă bucuria de Dumnezeu, ci de binefacerile primite de la El. Sărbătoarea Cincizecimii a venit cu bucurie. Această sărbătoare prefigurează darul Duhului Sfînt. Atunci se aducea o ardere de tot pentru Domnul şi era părtăşie în bucurie. Participa şi văduva, şi orfanul, şi levitul, chiar şi străinul. Toţi se bucurau înaintea Domnului Dumnezeului lor, acolo unde era aşezat Numele Lui. Desigur, nu puteau să uite că au fost sclavi, dar făceau asta în bucuria libertăţii lor înaintea lui Dumnezeu, care îşi răspîndeşte binecuvântările Lui peste cei făcuţi liberi. Aici găsim starea de închinare care venea pe măsura binecuvîntărilor primite.

Sărbătoarea Corturilor, care urmează ceva mai tîrziu, marchează părtăşia care este urmarea (efectul) prezenţei lui Dumnezeu şi a apropierii credincioşilor de Dumnezeu. O săptămînă aveau „să se bucure": acum ei sînt plini de conştiinţa odihnei lui Dumnezeu. O bucurie deplină şi bogată de ţară, de roadele ei — aşa va fi şi bucuria credincioşilor în ceruri.

46

Slavă Creatorului, slavă Răscumpărătorului

în Apocalipsa 4.8, cele patru făpturi vii slăvesc fără încetare pe Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic pentru tot ce este El în sfinţenia şi măreţia Sa veşnică. Cei douăzeci şi patru de bătrîni, care reprezintă pe sfinţii slăviţi sub caracterul lor de împăraţi şi preoţi, îşi aruncă cununile cu care sînt încoronaţi, înaintea scaunului de domnie al „Celui care este viu în vecii vecilor." Ei sînt îmbrăcaţi cu însemnele slavei care le fusese conferită, dar pentru ei era mult mai însemnat să-L slăvească pe Dumnezeul Cel Atotputernic, Creatorul universului, decît să se ocupe de propria lor slavă. Cununile simbolizează o slavă reală care le fusese dată, dar ei socotesc o slavă mult mai bună să-L slăvească pe Acela care i-a iubit: ei nu se gîndesc la ei înşişi, ci la Cel care singur este vrednic să fie slăvit. Iar temeiul acestei atitudini este redat în cuvintele: „Vrednic eşti, Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava, cinstea şi puterea, pentru că Tu ai creat toate şi prin voia Ta stau în fiinţă şi au fost create" (Apocalipsa 4.10). Izvorul şi scopul final a tot ce există este Dumnezeu. Cinstirea Dumnezeului Creator este pentru ceea ce este El şi pentru ceea ce a făcut şi face El. Ce privilegiu să-L ai ca Tată pe acest Dumnezeu Atotputernic şi minunat!

Capitolul 5 din Apocalipsa are ca subiect

47

răscumpărarea. Mielul care a fost înjunghiat a fost găsit vrednic să ia cartea căilor lui Dumnezeu cîrmuire, «<>"*-" --
pentru că a înfăptuit lucrarea
in
___^.uii lucrarea de
răscumpărare. Iar adorarea este adresată de către răscumpăraţi (cei douăzeci şi patru de bătrîni) direct către Răscumpărătorul lor. în final, tot ce alcătuieşte creaţia universală a lui Dumnezeu slăveşte în cor slava Dumnezeului Celui Preaînalt cu cuvîntul „Amin"

Putem înţelege din aceasta unele aspecte care ată cadrul şi caracterul specific al închinării. Să reţinem însă că, în calitate de
uiiuc «specie care

arată cadrul şi caracterul specific al închinării. Să reţinem însă că, în calitate de credincioşi din vremea harului, noi îl adorăm pe Tatăl în duh şi în adevăr, în fericita încredere pe care ne-o dă calitatea de copii ai lui Dumnezeu, pe care îl iubim, fără să lăsăm la o parte nimic din ceea ce înseamnă măreţia Dumnezeului nostru şi a Răscumpărătorului nostru .

Cuprins

INTRODUCERE.....3
1. CE ESTE ÎNCHINAREA?.....5
2. CE ESTE ÎNCHINAREA CREŞTINĂ?.....8
3. URMĂRI ÎN VIAŢA PRACTICĂ.....29
4. MARILE TEME ALE ÎNCHINĂRII CREŞTINE.....38
5. SCRIPTURA SI NUMAI SCRIPTURA.....42